

tillrättavisa, skrapa. *T. en för något.* När hans husbonde *t-de* honom för detta fel. — Äfv. *Tala t'ill.* — 5) Anklaga vid domstol. *Lagligen t. en.* Han blef *t-d*, men frikändes.

TILLTIGGA, v. a. 2. *T. sig*, genom tiggeri erhålla, vinna.

TILLTJOCKNA, v. n. o. impers. 1. Blifva allt tjockare. — Äfv. *Tjockna t'ill.*

TILLTOFSA, v. a. 1. (fam.) Se *Tilltufsa*.

TILLTOMTA, v. a. 1. 1) Utstaka plats för byggnad. — 2) (fig. fam.) Göra första utkastet till något.

TILLTOMTNING, f. 2. 1) Handlingen, då man tilltomtar. — 2) Något tilltomtadt; utkast.

TILLTORKA, v. n. 1. Fullkomligt torka. — Äfv. *Torka t'ill.* — *Tilltorkning*, f. 2.

TILLTRAMPA, v. a. 1. Genom trampning hoppacka, göra hård, tillplatta. — Äfv. *Trampa t'ill.* — *Tilltrampande*, n. 4. o. *Tilltrampning*, f. 2.

TILLTRASSLA, v. a. 1. Göra trasslig eller trassligare. — Äfv. *Trassla t'ill.*

TILLTRO, v. a. 2. Tro en i stånd till något. *Det t-r jag honom ej.* *T. sig för mycket.* *T. sig att...*

TILLTROTSA, v. a. 1. *T. sig*, genom trots tillvinna sig.

TILLTRUGA, v. a. 1. (fam.) *T. sig*, genom trug vinna.

TILLTRYCKA, v. a. 2. Trycka på något, så att det fäster sig bättre, går djupare in, o. s. v. — Äfv. *Trycka t'ill.* — *Tilltryckande*, n. 4. o. *Tilltryckning*, f. 2.

TILLTRÄDA, v. a. 2. Inträda i besittningen, nyttjandet, utöfvandet af något; taga i besittning. *T. ett arf. Åter t. sin egendom.* *T. regeringen, en syssla.* — Någon gång säges äfv. *Träda t'ill.* — *Tillträdande*, n. 4.

TILLTRÄDE, n. 4. 1) Tillstånd att inträda hos någon, att begagna något. *Få t. hos konungen.* *Hafva fritt t. till någon*, få när som helst slippa in hos någon. *Jag har fritt t. till hans bibliotek*, jag får när som helst begagna det. *Leмна, skaffa en t.* — 2) Tillträdande. *T. till ett arf, till en egendom, en syssla, till regeringen.*

TILLTUFSA, v. a. 1. (fam.) 1) Göra tofsig, skrynklig; sätta en persons yttre (hår, kläder, o. s. v.) i oordning. — 2) (fig.) Se *Tiltyga*.

TILLTUGG, n. sing. (fam.) Något som ätes ofvanpå en sup.

TILLTUKTA, v. a. 1. (fam.) 1) Genom tukt och aga dana, bilda, hyfsa. — 2) Gifva tukt, aga. — Äfv. *Tukta t'ill.* — *Tilltuktande*, n. 4. o. *Tilltuktning*, f. 2.

TILLTVINGA, v. a. 1. o. 5. (böjes som *Tvinga*) Genom tvång tillvinna, förskaffa. *T. sig något.*

TILLTVÅLA, v. a. 1. (fig. fam.) Gifva skarp tillrättavising. — Äfv. *Tvåla t'ill.*

TILLTYGA, v. a. 1. (fam.) 1) Smörja ned; försätta ens kläder, hår o. s. v. i oordning. — Äfv. *Tyga t'ill.* — 2) (fig.) *T. ell. illa t.*, äfv. (iron.) *väl, vackert t.*, illa bemöta, tukta, piska upp; äfv. hårdt bestraffa med ord. — *Tilltygande*, n. 4.

TILLTÄCKA, v. a. 2. Tillsluta med något täckande. — Äfv. *Täcka t'ill.* — *Tilltäckande*, n. 4. o. *Tilltäckning*, f. 2.

TILLTÄMJA, v. a. 2. (böjes som *Tämja*) Tämja och tillvänja. — *Tilltämjande*, n. 4.

TILLTÄNKA, v. a. 2. Se *Tillärna*. Brukas mest i part. pass.

TILLTÄPPA, v. a. 2. Fullkomligt täppa. — Äfv. *Täppa t'ill.* — *Tilltätppande*, n. 4. o. *Tilltätppning*, f. 2.

TILLVARA, v. n. 5. (böjes som *Vara*) Se *Vara t'ill.* — Brukas sällan, endast uti infinitiv och af supinum härledda tempora.

TILLVARATAGA, v. a. 5. (böjes som *Taga*) Se *Taga till vara* (under *Vara*, 1).

TILLVARELSE, f. 5. Förhållandet, att något är till.

TILLVARO, f. sing. (egentl. böjd kasus af obrukl. subst. *Tillvara*) Se *Tillvarelse*.

TILLVERKA, v. a. 1. Med tillhjälp af maskiner, kemiska operationer o. s. v., frambringa vissa ämnen eller föremål till nytta eller nöje. Säges mest i fråga om fabriks- och manufakturarbete. *T. kläden, tyger, hattar, strumpor.* *T. brännvin, svafvelsyra.* — *Tillverkande*, n. 4. [Tilvärka.]

TILLVERKARE, m. 5. En, som tillverkar något. [Tilvärkare.]

TILLVERKNING, f. 2. 1) Tillverkande. — 2) Hvad som blifvit tillverkad. *Fabrikens t-ar afsättas med lätthet.* [Tilvärkning.]

TILLVEXLA, v. a. 1. *T. sig*, genom vexling förskaffa sig, bekomma. *T. sig 100 r:dr specie.* — Äfv. *Vexla t'ill sig.* [Tilväxla.]

TILLVINKA, v. a. 1. Genom vinkning meddela. *T. en bifall.*

TILLVINNA, v. a. 5. (böjes som *Vinna*) Vinna åt, förvärfa, förskaffa. *T. sig ens vänskap.* *Delta har t-vunnit honom allmän aktning.*

TILLVITA, v. a. 1. (af *Vita*, beskylla) Beskylla, förebrå, lägga till last. *T. en något.*

TILLVITELSE, f. 5. Beskyllning, tillmåle. *Göra någon en svår t.*

TILLVRIDA, v. a. 5. (böjes som *Vrida*) Genom vridning fästa. — Äfv. *Vrida t'ill.*

TILLVÄGA, tillväga, se *Till väga* (under *Väg*).

TILLVÄGA, tillväga, v. a. 1. Väga, göra farbar.

TILLVÄGA, tillväga, v. a. 2. Väga och lemna en något. *Han t-gde mig fem marker för litet.*

TILLVÄGABRINGA, v. a. 2. (böjes som *Bringa*) Komma till stånd med något, bringa till stånd. — *Syn. Se Verka.*

TILLVÄLLA, v. a. 1. (af *Väld*) *T. sig*, utan rätt tillegna sig. *T. sig domsrätt i en sak.*

TILLVÄNDA, v. a. 2. Vända till, åt. *När hon t-vände ögonen.* — Äfv. *Vända t'ill.*

TILLVÄNJA, v. a. 2. (böjes som *Vänja*) Vänja till något.

TILLVÄRKA, se *Tillverka*.

TILLVÄXA, v. n. 2. o. 3. (böjes som *Växa*) 1) Växa igen, ihop. — 2) Ökas genom växt. *Träden ha t-växt betydligt.* — Äfv. *Växa t'ill.* — 3) (fig.) Ökas, tilltaga, förkofra sig. *T. i styrka, i ålder och visdom.* — Äfv. *Växa t'ill.* — *T-nde*, part. pres. — *Tillväxande*, n. 4. [Tillvexa.]

TILLVÄXLA, se *Tillvexla*.

TILLVÄXT, m. 3. 1) Tillökning, som sker genom växande. *Skogens årliga t. Stå på t.*, vara lemnad att tillväxa. *Ställa på t.*, lemna att tillväxa. — 2) Sålunda vunnit tillökning. *Trädets t. var förlidet är två alnar.* — 3) (fig.) Tillökning, förkofring. *T. i kunskaper, i dygd och gudsfruktan.* [Tillvext.]

TILLYCKA, v. a. 2. Se *Tillsluta, Tilltacka*. **TILLYDANDE**, a. 1. Som lyder till; underliggande. *T. hemman.*